

РЕШЕНИЕ

№ 7397

гр. София, 08.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Елеонора Попова

Атанас Николов

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9323** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу съдебно решение от 09.07.2021 г. по НАХД № 4901/2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 116- ми с-в, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 22-006341/13.01.2020 г. издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. (ДИТ – С.), с което на касатора за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на основание чл. 416, ал. 5 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2 000 лв. за неизпълнение на даденото с Протокол за извършена проверка № ПР 1922317/02.08.2019 г. задължително предписание № 6.

В жалбата се обосновават съображения за неправилност на решението, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т.2 от НПК. Излагат се доводи за необоснованост на извода на първоинстанционния съд, че на М. Н. не е изплатено дължимото се трудово възнаграждение за месец април 2017г. Навеждат се аргументи, че поради нередовно връчване на административния акт, правото на защита на санкционираното лице е накърнено. Моли се съда, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на Софийския районен съд и да постанови ново по съществото на правния спор, с което

да отмени изцяло наказателното постановление. Претендира се присъждане на разноски за две инстанции. В проведеното съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. По делото е постъпило становище от 10.11.2021г. от процесуалния представител адв Д. И., с което не възразява делото да се гледа в нейно отсъствие, поддържа подадената жалба.

Ответникът – директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., редовно призован, се представлява от юрк. С. С., която оспорва касационната жалба. Изразява становище за недоказаност и неоснователност на касационната жалба. Моли решението на Софийския районен съд да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителя на Софийска градска прокуратура, прокурор К., счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна.

В атакуваното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че: На 28.10.2018г. между [фирма] в качеството на работодател и свидетеля М. Н., в качеството на служител, е сключен трудов договор за заемане на длъжността „техник, геодезия, фотограмметрия и картография“. Уговорено е основно месечно възнаграждение в размер на 508 лева с допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит в размер на 1,20 % за всяка година трудов стаж при същия работодател.

За месец април 2017г. работодателят дължал на служителя възнаграждение в нетен размер от 400,97 лева, видно от разчетно-платежна ведомост, платимо в брой.

Трудовото правоотношение на лицето е прекратено през месец юни 2019г., като работодателят продължил да дължи суми на лицето, представляващи трудово възнаграждение.

В периода от 03.07.2019 г. до 02.08.2019 г. е извършена проверка на [фирма] от служители на Дирекция „Инспекция по труда“-С., като проверката завършила на 02.08.2019 г. с издаването на Протокол за извършена проверка изх. № ПР1922317/02.08.2019 г., връчен на същата дата на представител на дружеството. В т. 6 от горепосочения протокол за извършена проверка е дадено следното предписание – „Работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н. съгласно представена разчетно-платежна ведомост за заплата за месец април 2017 г. за положения от него труд през месец април 2017 г., съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда“. Срокът за изпълнение на това предписание е до 26.08.2019 г.

Срещу предписанията, дадени с протокола за извършена проверка, постъпило възражение от [фирма], по което с решение от 29.08.2019г. на основание чл.97, ал.1 от АПК Г. М., упълномощен със заповед от 27.08.2019г. отхвърлил като неоснователна жалбата на дружеството и предписанията са потвърдени, като няма

данни предписанието да е обжалвано пред съд. На 29.08.2019г. решението от 29.08.2019г., постановено на основание чл.97, ал.1 от АПК е предадено за връчване с куриерска пратка на СП ИМПС „БУЛПОСТ“ и решението е получено от лицето В. на 30.08.2019г. в 11:15 часа, но не е възможно предоставяне на известие за доставяне на пратката.

В определения в предписанието срок до 26.08.2019 г. [фирма] не изпълнило предписание № 6, което е констатирано при извършена последваща проверка, приключила на 17.09.2019 г. с издаване на Протокол за извършена проверка изх. № ПР1925562/17.09.2019 г.

Въз основа на извършената последваща проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда“-С., св. А. Н. съставила на 17.09.2019 г. АУАН № 22-006341 срещу [фирма] за извършено от последното административно нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ. В законоустановения тридневен срок срещу АУАН са постъпили възражения от дружеството.

Въз основа на съставения АУАН е издадено атакуваното наказателно постановление № 22-006341/13.01.2020г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” – С., на [фирма],[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за извършено административно нарушение по чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда, изразяващо се в това, че дружеството в качеството си на работодател не е изпълнило предписание под № 6, дадено му с протокол за извършена проверка с изх. № ПР 1922317/02.08.2019 г., а именно: „Работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н., съгласно представена разчетно-платежна ведомост за заплата за месец април 2017 г. за положения от него труд през месец април 2017г., съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда“, като срокът за изпълнение на предписанието бил до 26.08.2019 г.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното дружество е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението е правилно.

Съдът не установи твърдените от касатора нарушения на административно - производствените правила при издаването на АУАН и НП. Правилното или неправилното приложение на чл. 58, ал. 2 от ЗАНН се отнася само до допустимостта на жалбата срещу наказателното постановление и нейната срочност, поради което не влече неговата незаконосъобразност и не е основание за отмяната му. Ненадлежното връчване на административния акт не води до нарушаване правото на защита на санкционираното лице, тъй като същото е упражнено при провеждане на съдебното производство.

Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание, винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено,

респективно установено, то след изтичане крайния срок за изпълнението му - в случая на 26.08.2019 г., то се счита за извършено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието, и неизпълнение на същото, нарушителят осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено. Времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението могат да бъдат изведени от установителната част на НП, поради което процесуалните права на дружеството не са нарушени.

Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ е принудителна административна мярка, подлежаща на самостоятелно обжалване по реда на АПК – чл. 405, изр. 1 от КТ. След влизане на предписанието в сила съдът следи единствено за изпълнението на същото, тъй като фактическият състав на нарушението, за което е ангажирана административно- наказателната отговорност включва от обективна страна единствено неизпълнение на това предписание. В тази връзка ирелевантни са причините довели до неизпълнение на даденото предписание. Последното касае законосъобразността и правилността на даденото предписание и подлежи на проверка в процедурата по оспорването му, не и в настоящото производство. Априори, посоченото предписание представлява индивидуален административен акт, който е влязъл в сила, предвид липсата на данни за неговото оспорване по административен или съдебен ред. Следователно, задължението за изплащане на възнаграждение следва по силата на този акт, като всички възражения, относно дължимостта му следва да се разгледат в такова производство. В това предписание е прието, че сумата не е изплатена към датата на издаването му и следва да се изплати в посоченият срок. По делото не са приети писмени доказателства, установяващи заплащането на възнаграждение на работника, като в случая е било безпредметно разпит на същия. С оглед на това, съставът на вмененото нарушение - неизпълнение на предписание на административен орган в указан срок, е осъществен.

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 10 000 лв. Към момента на извършване на последваща проверка, по изложените по-горе съображения правилно е прието, че не са представени доказателства и не е установено изпълнение на предписанието, осъществен е състава на вмененото административно нарушение. Размерът на наложеното е близо до законоустановения минимум, поради което съдът го намира за правилно определен.

На следващо място настоящата съдебна инстанция счита, че в случая липсва основание за приложение на института „маловажен случай“. В тълкувателно решение № 3/10.05.2011 г. на ВАС по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК е посочено, че специалният състав на маловажно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН. В настоящият случай, не са налице предпоставките за приложението на чл. 415в КТ, а именно нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв., определено по реда на чл. 63, ал.5 от ЗАНН вр.

чл. 37 от ЗПП вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, предл първо и второ АПК, вр. С чл. 63 ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, X касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 09.07.2021 г. по НАХД № 4901/2020 г. на Софийския районен съд (СРС), НО, 116- ми с-в,

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Дирекция инспекция по труда [населено място] разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.